

У Србији се користе линијски буџети. Буџет линијских ставки представља традиционални и широко распрострањени облик припреме буџета. Буџетске ставке су синтетизоване тако да не омогућавају праћење и анализу токова средстава до крајњих корисника, као ни процену реализације конкретних стратешких циљева. Тешко је детаљније сагледати и анализирати обим и структуру државних средстава на основу увида у буџете. Њиме се пописује колико ће се средстава потрошити за сваку ставку министарства, агенције, фонда, савета. Акцент оваквог буџета је на ономе што је потрошено. Када буџет одобри скупштина, корисници буџетских средстава могу да започну са набавком одобрене робе и услуга.

Можемо сазнати колико је новца потрошено за плате, али не можемо видети да ли су остварени конкретни резултати, колико је људи запослено, шта су радили. Не може се видети има ли напретка за онај новац који се од грађана добије за унапређење образовања, социјалне заштите, здравства...

Узимајући у обзир овакву структуру буџета може се закључити да ни доносиоци одлуке о буџету односно посланици а још мање грађани, имају знања да могу добро и квалитетно да сагледају предложени буџет.

Питање је зашто је таква ситуација? Зашто се јавности презентују такви буџети? Каква би била јавна расправа о буџету када би грађани добили буџет који усваја парламент? Нажалост без било каквог ефекта. Јер буџети се и формирају и израђују тако да буду разумљиви што је могуће мањем броју људи. Такви буџети дају велику моћ извршној власти.

Када уложите око сто тридесет милијарди динара у образовање, никоме не може бити свеједно када чује да наши ученици показују у просеку веома лоше резултате у односу на ученике из других европских земаља на ПИСА тестирању.